

Quando cae el otoño

Títol original: *Quand vient l'automne* **Direcció:** François Ozon **Guió:** François Ozon, Philippe Piazzo **País:** França **Durada:** 103 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama, thriller
Interpretació: Hélène Vincent, Josiane Balasko, Pierre Lottin, Ludivine Sagnier, Garlan Erlos... **Música:** Evgueni Galperine, Sacha Galperine **Fotografia:** Jérôme Alméras
Distribuïdora: Caramel Films **Estrena a Espanya:** 13/12/2024
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol / Versió original en francès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

La Michelle, una àvia enèrgica, viu una jubilació tranquil·la en un poblet de la Borgonya. La seva vida canvia quan, estressada per la visita de la seva filla, li cuina uns bolets silvestres tòxics. Tot el que passa després sembla fruit de l'infortuni, però l'ombra del dubte creix quan coneix el fill de la seva millor amiga Marie-Claude, que acaba de sortir de la presó. (Caramel Films)

CRÍTICA

Una comèdia negra d'Ozon que també és un interessant i una mica dolorós enigma (*)**

L'insaciable director francès recupera el pols dels seus millors treballs per oferir un tan lliure i confús com inquietant 'noir' rural que, en veritat, és tot el contrari

No és clar de què riem quan riem. Segons Hobbes, riem en detectar els errors, vicis o desventures dels altres, en sentir-nos sobtadament superiors. Aquest riure, la veritat, ja no es porta. O no hauria de portar-se. Locke, en canvi, pensava que el riure es produeix quan es detecta una relació sorprenent o inesperada entre dos elements oposats o dispersos. I, finalment, Freud i partidaris estaven convençuts que tot és una qüestió catàrtica. La riallada seria una descàrrega emocional que permet al cos eliminar una excitació reprimida. I així. I després hi hauria Mack Sennett, convençut que una comèdia és quan un home cau en una rasa i es mata. **La tragèdia és que et surti un padrastre.**

No és clar tampoc de què estaria més a prop **François Ozon** en la seva última pel·lícula, però tot indica que ni ell ho sap. I això, al contrari del que podria semblar, és bo. **Fa riure, sí, però pica. I molt. Cuando cae el otoño** és una comèdia negra, però fa tot el possible per amagar-ho. També és un thriller, però ni el ritme ni el dibuix dels personatges semblen els adequats per a un gènere que exigeix tensió, no un somriure. I bé podria ser melodrama, si no fos perquè, arribat un moment, i com a catarsi, en comptes de plorar entren ganes de riure. Hi ha una mica de Hobbes, pels errors i vicis de la protagonista; no hi falta una mica de Locke, per la contradicció mateixa entre oposats en la qual viu tota la cinta, i, com ja s'ha dit, també hi ha una mica d'alliberament catàrtic. I tot això pintat, com últimament pinta tant el director, **de manera lleugera, rítmica i es diria que feliçment simple.**

S'explica la història d'una dona gran tranquil·la, alegre i activa en la seva jubilació. Brillant **Hélène Vincent**. Només hi ha un problema: la seva filla (**Ludivine Sagnier**), malgrat l'estima del net per l'àvia, la menysprea. Al seu costat, una amiga (**Josiane Balasko**) gaudeix del mateix retir. Però amb un altre problema: el seu fill (enèrgic **Pierre Lottin**) entra i surt de la presó amb una freqüència mai no desitjable. I si el fill de la segona acabés amb la filla de la primera? A vegades, els desitjos es poden realitzar i cobrar vida com accidents del destí. O potser no. Potser al destí cal empènyer-lo amb uns quants bolets verinosos i una dada més per fer més atractiva i complexa l'equació: les dues dones de certa edat abans eren putes. Tot i que això últim és irrellevant. O no.

Amb aquests elements, el director confecciona la seva pel·lícula anual (no falla des del 1998) amb aquest *laissez faire, laissez passer* que tan bé caracteritza i defineix el seu darrer cinema. Encara que la veritat, cal remuntar-se al 2012, quan va guanyar la Concha d'Or aquí mateix amb *En la casa*, per localitzar una pel·lícula **a l'altura en elaboració, llibertat i sentit d'impudor (que no del pudor).** **Quando cae el otoño** no és una pel·lícula rodona per la senzilla raó que ni ho vol ser ni ho pretén. Tot hi discorre amb una estudiada acritud entre gèneres tan desconcertant com divertida. I, és clar, rius. De què? Això és una altra pregunta.

Luis Martínez – elmundo.es